

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ζ'

Πάν σ, τι ήθελε να μάθω ή Λιουδμήλα.

Τήν ένδεκάτην ήδη ώραν τής έσπέρας, ό Βαντρίκ έστειλε να καλέση αύτήν προς άνάκρισιν.

Ή Λιουδμήλα έξήλθε μετά του χωροφύλακος εις τήν αίθουσαν, όπου ό Ίβάν Ίβάνοβιτς έννησχολείτο επίθεωρων έγγραφά τινα.

— Είμποτεϊς να έξέλθης! Περίμενε εκει έξω! διέταξεν ούτος τόν συνοδεύοντα στρατιώτην και, μετά τής συνήθους άδρότητός του, έσπευσε να προσφέρει καθισμα τη κυρία.

— Είς οποίας θλιβεράς περιστάσεις ήτο πεπρωμένον να συναντηθώμεν! μετά στοναχής έλαφράς συγκινήσεως ήρξατο ό Βαντρίκ, σείων τήν κεφαλήν και ταπεινών τούς όφθαλμούς.

— Διατί «θλιβεράς»; με ιδιαίτερον τονισμόν ειπε προσβλέψασα αύτόν ή Λιουδμήλα.

— Πώς! και μήπως τό θεωρείτε μικρόν πράγμα αύτό;! Τόσον μέγα έγκλημα...

— Συγγνώμην! διέκοψεν αύτόν ή κυρία Βελτίστσεφ, ή λέξις «έγκλημα», μου φαίνεται ότι έδω δέν έχει τόν τόπον της. Λάβετε τόν κόπον πρότερον να βεβαιωθήτε αν υπάρχη τοιούτον· άποδειξέτε το πρότερον! Άνευ τούτου δέ, παρομοία λέξις και προσβλητική και άτοπος εϊνε να λέγηται παρ' ανθρώπου εύγενούς.

— Δυστυχώς, είμαι ήδη πεπεισμένος! έστέναξεν ό Βαντρίκ.

— Και τί σας «έπεισεν» εις τούτο; άξιοπρεπώς έμειδιάσεν ή Λιουδμήλα.

— Μμ... πώς να σας είπω;... Τό παν με πείθει... δια τόν άνακριτήν ένίστε και τό μηδαμινότερον πράγμα δύναται να ήνε σπουδαϊόν... Ό σύζυγός σας, επί τέλους, με ήνάγκασε να πεισθώ...

— Ό σύζυγός μου;! υπερηφάνως άνέσπασε τās όφρυσ ή κυρία Βελτίστσεφ, ό σύζυγός μου εϊνε άρκετά έντιμος, ώστε να μη κάμη οϊονδήποτε έγκλημα! Έπιτρέψατέ μου, κυρίε Βαντρίκ, να μη σας πιστεύσω τήν φοράν ταύτην· και αν τούτο ήτο εκ μέρους σας στρατηγικόν τέχνασμα, τό όποϊον ένίστε μεταχειρίζονται οι κύριοι άνακριταί, όφείλω να σας όμολογήσω ότι τό τέχνασμα σας άπέτυχεν οικτρά!

— Τι να γείνη, Λιουδμήλα Σεργέεβνα! εις ύμās φαίνεται ίσως άπίθανον, έν τούτοις εϊνε πραγματικόν.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, σεις γνωρίζετε πολύ καλλίτερον έμοϋ, ώστε εϊνε

περιττόν να μ' έξετάσετε περι άλλων! είπεν αύτη έγερθεϊσα και δεικνύουσα προφανή σκοπόν να διακόψη τās περαιτέρω έξηγήσεις· επιτρέπετε λοιπόν ν' άποσυρθώ, κυρίε άνακριτά;

— Όχι, σας παρακαλώ να μείνετε! έσπευσε να σταματήσει αύτήν ό Βαντρίκ. Είμεθα έδω όλως διόλου μόνοι, έπομένως, δυνάμεθα να όμιλήσωμεν μετά πάσης ειλικρινείας... Σας παρακαλώ να με θεωρήσετε όχι ως άνακριτήν· αλλά ως άνθρωπον, ό όποϊος έν όνόματι τών προτέρων σχέσεων, — εις τούτο ό Βαντρίκ έστέναξε θλιβερώς και έμόρφασε δυσαρέστως — έχει κάποιον δικαίωμα επί τής ειλικρινείας σας.

— Είμαι πρόθυμος! είπε καθήσασα ή Λιουδμήλα, αλλά τί θέλετε από έμέ, Ίβάν Ίβάνοβιτς;... Πρώτον, άφοϋ μου ένθυμίσατε περι τών προτέρων σχέσεων μας, τās οποίας σεις ό ίδιος ήθελήσατε να διακόψετε, ένθυμείσθε; δια τής τελευταίας επισκέψέως σας, τότε επιτρέψατέ μου να σας έρωτήσω, πώς έτυχε να έλθετε έδω εις τήν έπαυλίν μας;

— Έστάλην... ή ύπηρεσία μοι άνέθηκε τήν έντολήν ταύτην, κ' έγώ δέν έχω τήν συνήθειαν να παρακούω εις τās διαταγās τής προϊσταμένης μου άρχης.

— Αυτό σας περιποιεί τιμήν, έμειδιάσεν επιχαρίτως ή Λιουδμήλα, αλλά τώρα θα σας κάμω άκόμη μίαν έρώτησιν, πώς είμπορούσε να περάση από τόν νοϋν των μία τοιαύτη ύποψία; εις ποϊον θα χρεωστοϋμεν ήμεις αύτήν τήν εκδούλευσιν;

— Φευ! Δέν έχω τό δικαίωμα να σας τό κοινοποιήσω.

— Τότε δέν θα συμφωνήσωμεν! Άλλως τε, σεις ό ίδιος έπροτείνατε να σας θεωρώ όχι ως άνακριτήν.

— Ναί, αλλά... ή έρώτησίς σας τόσον έγγϋς θίγει τήν ύπόθεσιν...

— Ά, ώστε δέν είχατε σκοπόν να όμιλήσωμεν περι τής ύποθέσεως!... Pardon! Όστε λοιπόν δέν σας ένόησα! και πάλιν ζηρώς ήγήθη τού καθισματός της ή Λιουδμήλα· συγγνώμην, είμαι τόσον τεταραγμένη... μάς έφέρατε εις τόσον δυσάρεστον θέσιν, ώστε δέν έχω τήν παραμικράν διάθεσιν δι' άλλας όμιλίας και δέν είμαι εις κατάστασιν... δέν δύναμαι να φανώ φιλόφρων οικοδέσποινα.

— Άπατάσθε! έσπευσε να δικαιολογηθ ή Βαντρίκ, όστις προσεβλήθη πως εκ τών τελευταίων λόγων τής Λιουδμήλας· άπατάσθε! Άκριβώς περι τής ύποθέσεως σκοπεύω να όμιλήσω μαζί σας, και πιστεύατε ότι προς τό συμφέρον σας κινούμενος...

— Εϋχαριστώ, διότι φροντίζετε περι τών συμφερόντων μου, όφείλω έντούτοις να σας είπω, ότι και ό σύζυγός μου, και έγώ θεωρούμεν έαυτούς καθαρούς εις τήν ύπόθεσιν ταύτην, ότι τίποτε δέν έχομεν να φοβώμεθα, έπομένως, δέν υπάρχει άνάγκη να φροντίζετε περι τών συμφερόντων μας.

— Και όμως τίς δύναται να γνωρίζη τήν τροπήν τήν όποιαν θα λάβη ή ύπόθεσις...

Και απέμαξεν ό Μαρσέλ έν δάκρυ.

— Γνωρίζεις τούλάχιστον, υπέλαβεν ό βασιλεύς άφωπλισθείς εκ τής όδύνης του χωρικού, ποίος έπροξένησεν αύτήν τήν καταστροφήν;

— Άν τó 'ξεύρω· άλογα, εύγενή μου.

— Είσαι βέβαιος; τὰ είδες;

— Όπως σέ βλέπω.

— Έπρεπε να τὰ συλλάβης και να τὰ φέρης έδω.

— Εϋκολα λέγεται αύτό. Μὰ ποϋ δέν ήσαν μονάχα αύτὰ τὰ ζώα.

— Έπρεπε τότε να συλλάβης εκείνον, όστις τὰ έφύλαττε.

— Καλέ τί λέγεις; να συλλάβω άνθρώπους όπλισμένους έως τὰ δόντια!

— Ήσαν λοιπόν στρατιώται;

— Και με πολύ παληκαριά, καθώς έφαίνετο· τούς άκουα μονάχα και άνετρίχιαζα.

— Ήσαν πολλοί;

— Έμέτρησα καμμιά είκοσαριά.

— Μετ' όλίγον θα σοι δώσουν φύλακας δια να σοι είπουν εις ποϊον σώμα άνήκουν αύτοί οι στρατιώται.

— Θα εϊναι άργά· αύτοί περιμένουν ν' άκούσουν τήν καμπάνα δια να φύγουν και τώρα εκτύπησαν πέντε ώραις.

— Ό! θα τούς εύρομεν· μέινε ήσυχος.

— Ναί! ναί! σέ συμβουλεύω να υπάγης να τούς εύρης· καλὰ θα σέ δεχθούν.

— Ή δικαιοσύνη του βασιλέως θα τους εύρη πανταχού.

— Είς τήν Γαλλίαν ναί... μὰ εις ξένον τόπον αλλάζει τó πράγμα.

— Πώς! εις ξένον τόπον;

— Βέβαια, άφοϋ φεύγουν δια τήν Ίσπανίαν.

— Δια τήν Ίσπανίαν, είπες;

— Δια τήν Ίσπανίαν ή δια τήν Ίταλίαν δέν είξεύρω καλὰ... αύτό ποϋ 'ξεύρω εϊναι πώς έχασα τó χόρτο μου.

— Ποίτοι λοιπόν εϊναι αύτοί; ήρώτησεν ό Φραγκίσκος, όν εξήπτεν ή ψυχραιμία του Μαρσέλ.

— Αύτοί; επανέλαβεν ό χωρικός· θα εϊναι συνοδία.

— Συνοδία· τίνος; εξηκολούθησεν ό βασιλεύς.

— Του στρατάρχου.

— Πώς, άθλιε! άνέκραξεν ό Φραγκίσκος, είξεύρεις ποϋ εύρίσκεται αύτός ό κακούργος και δια να τó είπης έχρειάσθη να σοι άποσπάσωμεν μίαν προς μίαν τās λέξεις;

— Τό είξευρα, υπέλαβε θλιβερώς ό Μαρσέλ, πώς θα έρχόμουν να παραπονεθώ και θα έχανα τόν καιρόν μου... Να τώρα θα κυτάζετε τήν δουλειά του βασιλέως... θα κυνηγήσετε τόν κύριον Βουρβόνον και έγώ χάνω τó χόρτο μου!

[Έπεται συνέχεια]

TONY.

— Τοῦτο θὰ τὸ ἐξομαλύνῃ τὸ δικαστήριον ! διέκοψεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα, καὶ τὸ δικαστήριον θὰ μάθῃ ποῦ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Αἶ, κ. Βαντρίκ ! ἀφίστατε τὰς πλεκτάνας σας ! ἐγὼ ὅλα αὐτὰ τὰ καταλαμβάνω πολὺ καλὰ !

— Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι καμμία πλεκτάνη δὲν ἐπέρασε ἀπὸ τὸν νοῦν μου ! ἀνέκραξεν ὁ Βαντρίκ ἔτι μάλλον προσβληθεὶς.

— Τότε πράξετε ὅ,τι ἀπαιτεῖται καὶ ἀφίστατε με εἰς τὴν ἡσυχίαν μου !

— Πολὺ καλὰ ! λοιπὸν ἰδοὺ θὰ φανῶ εἰλικρινῆς· συνήνεσεν ἐπὶ τέλους ὁ Ἰβάν Ἰβάνοβιτς, ὅστις ἐσκέφθη, ὅτι ἡ Λιουδμήλα οὐδὲν ἀπολύτως θὰ κερδίσῃ, ἂν τῇ εἴπῃ ὑπὸ τίνος ὑπεκινήθη ἡ ὑπόθεσις, ἀφοῦ εἶνε ἤδη κεχωρισμένη τοῦ συζύγου της καὶ ἔπειτα, θάττον ἡ βράδιον, τοῦτο θὰ ἀπεκαλύπτετο, ἐν τῷ μεταξύ δέ, ἴσως, εἰς τὴν υποχώρησίν του, κατορθώσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τι σχετικόν.

— Ὅριστε, διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι δὲν σὰς δολιεύομαι, σὰς τὸ λέγω ! ἡ ὑπόθεσις ὑπεκινήθη ἐκ καταγγελίας τῆς χήρας τοῦ μακαρίτου, ἡ ὁποία αὐτοβούλως φαίνεται ἐνάγουσα.

Ἡ Λιουδμήλα ἐφρόνει ἤδη ὅτι ἡ πράξις αὕτη εἶνε ἔργον τῆς Εἰρήνης, ἀλλ' ἤθελε μόνον νὰ πεισθῇ καὶ τοῦτο κατεγίνετο νὰ ἐπιτύχῃ. Ὅθεν προσποιηθεῖσα ἄκραν ἐκπληξιν :

— Ἡ χήρα τοῦ μακαρίτου ! ἀνεφώνησε· τί λέγετε, αὐτὸ εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον ! . . .

— Καὶ ὅμως οὕτως ἔχει ! συνέσπασε τοὺς ὦμους ὁ κ. Βαντρίκ.

— Ἀπίθανον ! Πόθεν καὶ πῶς ; ! . . . ἐγὼ, καθὼς ἤκουσα, εἶνε μία καλὴ καὶ εὐγενὴς κυρία, καὶ διετῆρει μετὰ τοῦ συζύγου μου τὰς καλλιτέρας συγγενικὰς σχέσεις. . . Καὶ ἂν ὑπῆρχε πάλιν μετὰ τῶν καμμία ἔχθρα, τὸ καταλαμβάνω. . . ἀλλὰ ἔτσι. . . χωρὶς ἀφορμὴν !

— Ἀλλ' αὕτη ἐνοχοποιούσα τὸν σύζυγόν σας ἐνοχοποιεῖ καὶ τὸν ἑαυτὸν τῆς ὁμολογεῖ κατ' εὐθεῖαν ὅτι ὑπῆρξε συμμετοχός, ὅτι ἐγνώριζε περὶ ὧν καὶ ἔδωκε τὴν συγκατάθεσίν της.

— Πῶς ; ἐνοχοποιεῖ τὸν ἑαυτὸν της ; . . . Κύριε, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε παραφροσύνη ! ἀνεφώνησεν ἡ Λιουδμήλα· καὶ ὑπάρχουν ἀποδείξεις ἐπὶ τέλους ; Αὐτὸ δὲν τὸ καταλαμβάνω ! Καμμία πλεκτάνη σας θὰ εἶνε πάλιν.

— Διὰ νὰ πεισθῇτε περὶ τοῦ ἐναντίου, θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω ἀμέσως, εἶπεν ὁ Βαντρίκ, καὶ πρὸς πίστωσιν τῶν λόγων του, ἀνέγνωσεν ἀντίγραφον ἐκ τοῦ πρωτοκόλλου τοῦ συνταχθέντος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρώτων καταθέσεων τῆς Εἰρήνης.

— Ἀπίθανον ! . . . συσπῶσα τοὺς ὦμους εἶπεν ἡ Λιουδμήλα. Ἐδῶ, ἀναφέρεται ὅτι ὁ σύζυγός μου διέπραξεν ἔγκλημα, ὅπως ἐπωφελήθη τὴν περιουσίαν τοῦ μακαρίτου. Πῶς λοιπὸν συνήνεσεν αὕτη νὰ τὴν ληστεύσουν ; Καὶ ἐπὶ τέλους, καὶ ἂν συνέβῃ τοῦτο, εἰς τὸ διάστημα τῶν ἐννέα μηνῶν πολὺ καλὰ εἰμποροῦσε ὁ σύζυγός μου νὰ ἐπωφελήθῃ ἂν ἤθελε, καὶ ὅμως

ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα κατέχει ἀδιαφιλονεικῆτως, πᾶν ὅ,τι τῆς ἐδόθη κατὰ τὴν διαθήκην !

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε καλὰ καὶ ἅγια διὰ πάντα ἄλλον ἀνακριτὴν, ἀλλ' ἐγὼ, ἐν σχέσει, πρὸς ὑμᾶς εὐρίσκομαι ὑπὸ κᾶπως διαφόρους συνθήκας. Θὰ σὰς ὑπενθυμίσω τώρα τὴν παραδοξὸν ἀπώλειαν τῶν δύο ἐγγράφων ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ὑποθέσεως τοῦ πρώην συζύγου σας. Θὰ σὰς ὑπενθυμίσω, ὅτι τὰ ἐγγράφα ταῦτα εἶχον εὑρεθῇ ὅπισθεν τῶν εἰκόνων σας. Καίτοι εἰς ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν οὐδεμίαν εἶχον σημασίαν, ἀλλ' ἡ παραδοξὸς ἐξαφάνισις αὐτῶν σημαίνει πολὺ εἰς τὴν πλοκὴν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως. Τώρα καταλαμβάνω διατὶ ἔπρεπε νὰ ὑπεξαίρεθῶσι ταῦτα καὶ χάριν τῶν ὁποίων ἐγένοντο τὸσαῦτα, μὴ ἐξαίρουμένων καὶ τῶν θυσιῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας μοὶ προσέφερεν ἡ ἀρετὴ σας.

— Κύριε Βαντρίκ ! μεθ' ὑπερηφανείας ἀνεγείρασα τὴν κεφαλὴν ἐσταμάτησεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα.

— Αὕτη εἶνε ἡ ἐνδόμυχος πεποίθησίς μου !

— Εἰμπορεῖτε νὰ ἔχετε οἰανδήποτε πεποίθησιν θέλετε, ἀλλὰ δὲν σὰς διδῶ τὸ δικαίωμα νὰ μὲ προσβάλετε !

— Δὲν σὰς προσβάλλω ! Λέγω μόνον τὴν πεποίθησίν μου, τώρα βλέπω καὶ καταλαμβάνω, διατὶ ἔπρεπε νὰ ἀφαιρεθῶν τὰ ἐγγράφα ἐκεῖνα.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΓΛ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

Εἰς τὸ προεχέσθαι :

Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ

Ἰσπανικὸν διήγημα

κατὰ μετάφρασιν

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Μετὰ τινων στιγμῶν σιγὴν, ἐπανελάβε τὰς ἐρωτήσεις του, εἰπὼν :

— Μοὶ εἶπατε, νομίζω, ὅτι ἀπωλέσατε τὴν κυρίαν Δεβεζαί, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου ;

— Ναί, κύριε.

— Ἀπὸ τί ἀπέθανε ;

— Ἀπὸ πρόωρον τοκετόν. Δύο ὥρας ἀφοῦ ἔτεκε τὴν μόνην μου θυγατέρα, τὴν Μαγδαληνήν.

— Ποίας ἡλικίας ἦτο ἡ κυρία Δεβεζαί ;

— Εἰκοσιεῖς ἐτῶν.

— Ὡραία ;

— Ὡς ἄγγελος.

— Ποῖος παρέστη κατὰ τὰς τελευταίας αὐτῆς στιγμὰς ;

— Ὁ πνευματικὸς της, ἐφημέριος τοῦ χωρίου τούτου, καὶ ὁ ἱατρός της Μιρῶ.

— Ὁ ἐφημέριος ζῇ ἀκόμη ;

— Ναί, κύριε, καὶ ἀγκαλὰ ἦναι ἤδη ὀγδοηκονταπέντε ἐτῶν ἐξακολουθεῖ ἱερούργων.

— Καὶ ὁ ἱατρός ;

— Κατοικεῖ εἰς Τούρ, ἔχει κάλλιστα καὶ ἔρχεται ἐδῶ καθ' ἐβδομάδα.

— Ποῦ ἐτάφη ἡ κόμησσαι ;

— Ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τοῦ χωρίου.

— Δὲν ἔχετε, ἐν τῷ πύργῳ τούτῳ, ὡς ἔχουσι συνήθως αἱ ἀριστοκρατικαὶ οἰογένειαι, ὑπόγειον κοιμητήριον, ἔνθα νὰ κατατίθενται οἱ νεκροὶ τῆς οἰογενείας σας ;

— Ἐχομεν.

— Καὶ οἱ πρόγονοι ὑμῶν εἶναι θαυμάσιοι ἐκεῖ ;

— Ναί.

— Διατὶ ἐξηρέθη ἡ κυρία κόμησσαι ;

— Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ τελευταία αὐτῆς θέλησις. Ἡθέλησε νὰ ταφῇ ἐν μέσῳ ἀνθῶν.

— Ἐξέφρασε τὴν θέλησίν της ταύτην ἐκ τῇ διαθήκῃ της ;

— Ὅχι, εἰς ἐμὲ μόνον.

— Οὐδεὶς ἄλλος ἤκουσεν αὐτήν ;

— Οὐδεὶς.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐβυθίσθη αὐθὺς εἰς βαθυτάτας σκέψεις — εἶτα εἶπεν :

— Ἡγαπᾶτε τὴν κυρίαν Δεβεζαί ;

— Μέχρι τρέλλας.

— Ἡγάπα ὑμᾶς καὶ ἐκείνην ;

— Ἐπὶ τούτου, ἡ ἀμφιβολία δὲν μοὶ εἶναι ἐπιτετραμμένη.

— Ἐζήτη ἐν ἀρμονίᾳ ;

— Ἐν πληρεστάτῃ.

— Δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ δυσἀρέσκειαι μετὰ τῶν ὑμῶν ;

— Οὐδέποτε.

— Δὲν ἦσθε ζηλότυπος ;

— Ἡ κυρία Δεβεζαί ἦτο ἁγία γυνή, ἀνωτέρα πάσης ὑποψίας.

— Ἡ κακία καὶ ἡ συκοφαντία οὐδενὸς φείδονται . . . Δὲν ἀπεπειράθησαν νὰ σπείρῳσι ζιζάνια καὶ μετὰ τῶν ὑμῶν ; Δὲν σὰς εἶπον, ἡ δὲν σὰς ἔγραψαν ποτὲ ὅτι ἡ κόμησσαι εἶχεν ἐραστήν ;

— Δὲν ἐτόλμησαν.

— Θεέ μου ! Ἡ μοχθηρία τολμᾷ τὰ πάντα, μάλιστα ὅταν ἦναι ἀνώνυμος.

— Οὐδὲν τοιοῦτο μοὶ συνέβη. Ἀλλὰ πρὸς τί αἱ ἐρωτήσεις αὗται ;

— Εἶχον λόγους νὰ πιστεύω ὅτι, δικαίως ἢ ἀδίκως, εἶχετε ὑποπτεύσῃ ὅτι μετὰ τῆς κομῆσσαι καὶ τοῦ ὑποκόμητος Βελλεδιού ὑπῆρξεν ἔνοχος ἔρως.

Ὁ κόμης ἀνεσκήρτισε καὶ τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ εἰσαγγελέως, ὅστις ὁμιλῶν παρετῆρει αὐτὸν ἀτενῶς.

Ὁ ἀνακριτὴς μετὰ δυσκολίας κατέστειλε τὴν χαρὰν του, βλέπων μετὰ πόσης τχένης ὁ κύριος Πεσελιέρ διεζήγαγε τὴν ἀνάκρισιν, καὶ τὸν ἀνακρινόμενον προδιδόμενον εἰς πᾶσαν ἀπάντησίν του.

— Κύριε κόμη — εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ εἰσαγγελεὺς, τονίζων ἐκάστην λέξιν — ἰδοὺ ποῖται εἶναι αἱ καθ' ὑμῶν κατηγορίαι :